

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás
Vyšlo: 15.12.2003
Číslo: Ročník 13 (2003). Číslo 4
Sekce: Stalo se
Název článku: Literární Broumovsko Jana Meiera
Autor: Jan Pěta
Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=233>

Literární Broumovsko Jana Meiera

Jan Pěta

Útlá knížka BROUMOVSKO A LITERATURA s podtitulem Kapitoly z literárního místopisu vyšla letos v libereckém Nakladatelství Bor, které se zaměřuje na regionální tvorbu krásnou i odbornou.

Autor Jan Meier, ředitel Městské knihovny v Broumově, je široké knihovnické obci důvěrně známý přinejmenším ze stránek Čtenáře, ve kterém publikoval mimo jiné oblíbený cyklus rozhovorů Když se řekne... Patří k těm knihovníkům, kterým obzor nekončí na prahu bibliotéky. Bez něj si už několik desetiletí nelze představit kulturní život v Broumově. Kolik skvělých osobností mohli jeho zásluhou obyvatelé broumovské kotliny poznat! A samozřejmě naopak: kolik jich na jeho pozvání drápkem uvízlo v té krajině, o které Ludvík Kundera výstižně napsal: „Broumovsko je konec světa. Ale pěkný.“

Domov zcizený i domov získaný, dovoluji si připodotknout s odkazem na historické osudy regionu i na osudy těch, o kterých je v knize řeč. Jan Meier zde zúročil nejen svoji knihovnickou a literární erudici, svoje široké kulturní zájmy, svoji bibliofilii až bibliománii, posedlost literaturou v tom nejlepší slova smyslu, ale též dlouholetou publikační práci v Broumovském zpravodaji a v Broumovsku.

Jeho knížka není suchý badatelský výplod, i když badatelskému fortelu nezůstává nic dlužna. Neklade si ostatně za cíl podat obraz vyčerpávající: až na Johanna Nepomuka Schadeho vynechává např. místní německé literáty. Je to kaleidoskop živých a čtivých medailonů těch, kteří nějakým způsobem o Broumovsko zavadili. Od pouhých návštěvníků, jako byli manželé Vaculíkovi nebo Halina Pawlowská, přes studenta broumovského gymnázia Aloise Jiráska až po ty, kterým se místní realie staly literárním námětem: Václava Erbena, Josefa Škvoreckého, Marii Kubátovou. Autor se však neomezuje jen oborově či zeměpisně. Zahlédne i za roh, do blízkého příhraničí (odtud Olga Tokarczuková a Hubert Dobrzaniecki) nebo ke Kladivadlu, které k Broumovu neodmyslitelně patří.

Nemá smysl, abych jmenoval všechny osobnosti, o kterých se v knize píše. Vezměte a čtěte sami. Tyto řádky ostatně mají být jen upozorněním, že Meierova knížka je na světě; nejde o recenzi. Chci se podělit o radost z toho, že k obdobným pracím kolegyň z Náchoda, Semil i odjinud přibyla další, že literární regionalistka patří k naší práci až po tak osobité a umné „výstupy“, jako je publikace Jana Meiera. Přiznávám nekriticky, že po jejím přečtení opět stoupla hladina mé hrdosti na knihovnický stav.